— Մեզի շուտ առանձին տեղ մը գտիր,— ըսաւ:

— Պատրաստ է ձեր տեղը: Եւ Վահրիճ զիրենք մաքուրկեկ՝ գորգերով շտկուած գետնափոր եւ բաւական մութ նկուղ մը մտուց:

Երբ պատանին նստաւ, դարձաւ Խոսրով ըսաւ Վահրիճի.

— Հիմա դու գնա, այս իշխանին ընկերները տար հայոց մօտակայ գիւղը, որ հանգչեն:

Եւ երբ Վահրիճ հեռացաւ, եւ մինակ մնացին ծեր իշխանն ու պատանին

— Այսչափ անխոհեմութիւն քեզմէ չէի սպասէր, իշխանուհի,— շարունակեց Խոսրով հայրական գթով:

— Այսչափ տարի խոհեմութեան մէկ անխոհեմութիւն պէտք էր, իշխան. եթէ կնոջ պատիւ պահել էր՝ պահեցի, եթէ հիւանդ նայել էր՝ նայեցայ, եթէ տկարամիտ մարդ մը գործածել էր՝ գործածեցի, եթէ ծանր պարագայներու մէջ խորհուրդ տալ էր՝ տուի. բայց Գուրգէնի պէս դիւցազնի մը անողորմ բանտի հալելուն տանիլ անկարելի էր ինձ. ուստի պէտք էր զանի ազատելու համար զոհել կեանք, պատիւ… եւ ամէն բան. այո՛, ես յանձն առած եմ ամէն բան:

— Հանդարտէ, դուստր իմ, հանդարտէ: Միայն ինձ այն զրուցէ թէ մեզի հետ պիտի գա՞ս բերդին յարձակման:

— Մինչեւ վերջին կէտը հոն պիտի գտնվիմ, եւ երբ տեսնեմ Գուրգէն ազատ շղթայներէ եւ բանտէ ան ատեն ես իմ շղթայներու կ'երթամ՝ նա էլ իր բախտին:

— Մուշեղ ի՞նչ կընէ:

— Ի՛նչ պիտի ընէ խեղճը. արդէն տղայ էր երբ ամէնքը զինք հասուն մարդ կը կարծէին, հիմա այս հիւանդութիւնն էլ որ վրայ հասաւ,